

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγκριμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τα Σχολεία (1932)
Τιμηθέν διὰ του Αργυρού Μεταλλίου της Ακαδημίας Αθηνών (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΚΑΙ Β' ΤΡΙΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1945, ανά δραχμάς 2.000. Διά τήν Γ' (Ιούλιος—Σεπτέμβριος) δραχμάς 3.000.— Τά φύλλον όρ. 200 ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (επιθεωρητικά και επιστολάι, τσέκ κτλ.) άναπόμωσ: «Πρός τό περιοδικόν Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, όδός Εβριπίδου, 42 — Αθήνας».

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΙΠΙΝΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αρχίζει τήν 1ην Ιανουαρίου, άλλ' α' συνδρομαί αρχίζουν τήν 1ην Οκτωβρίου μήνα.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Όδός Εβριπίδου όριθ. 42, παρά τό Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 50ός

Αθήναι, 17 και 24 Ιουνίου 1945

Έτος 65ον—Άριθ. 25-26

ΑΓΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΑΙΜΑ

Μυθιστόρημα LOUIS BERTRAND τής Γαλλικής Ακαδημίας
Μετάφραση ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

(Συνέχεια από τό προηγούμενο)

Καθώς έβγαζιαν μαζί από τό ξενοδοχείο, ένας στρατιώτης τής μικρής φρουράς τής περιοχής ξεπετάχτηκε έξαφνα μπροστά τόν Καικίλιο. Ήταν ο Βίκτωρ, ο λεγεωνάριος που είχε συνοδεύσει τόν Κυπριανό στο ταξίδι του προς τήν Κίρτα. Ο ίπποκόμος του Καικίλιου τόν είχε πληροφορήσει πως ο άφεντικός του που ήρθε για να επισκεφθί τα μεταλλεία του ήταν φίλος του Έπισκόπου και ο νεαρός στρατιώτης, πάντα θαρρετός και κάπως ματαιόδοξος, θέλησε άμέσως να τόν ιδί, με πρόσχημα τή χριστιανική αδελφωσύνη, πραγματικά όμως με τό σκοπό να κάνη φιγούρα στους συναδέλφους του. Έτσι πλησίασε τόν Καικίλιο οσά να ήταν παλιός του γνώριμος, και μολοντί έκκινος τά έχασε κάπως μπροστά σέ τήσθ οικειότητα από έναν όλοτελα άγνωστό του νέο, τόν παρακάλεσε να σταίη τούς χειρетиsmούς του στον Ιεράρχη. Και ξεσπάζοντας πρόσθεσε :

— Και πές του πως βαρέθηκα πιά αυτό τό καταραμένο έπάγγελμα. Οι άρχηγοί μας είναι άνυπόφοροι, ή πειθαρχία γίνεται έλο και πιδ σκληρή.

Και με τόνο όπου μέσα από τό νεανικό φαναρονισμό ξεχώριζε ο ένθουσιασμός μιας ψυχής παλλόμενης από πίστη, πρόσθεσε :

— Σε λίγο ίσως να κα-

ταταχθώ σ' έναν άλλο στρατό. Κάτω από τή σημαία ενός άλλου Αυτοκράτορα.

Εότυχώς ο Θεόδωρος, ο προκουράτωρ, δέν άκουσε τή φράση αυτή που μπορούσε να φανή επαναστατική. Με άπειρες προσπάθειες και καλακείες προσπαθούσε να πείση τόν Καικίλιο να τόν πάρη μαζί του στα όρυχεια, ή τουλάχιστον να τόν αφήσει να τόν συνοδεύση ως τήν εισόδο τους.

Ο Μαυπαλακός άνασήκωσε τόν Πριβατιανό και τόν κάθησε στην κασέλα. . .

— Βλέπεις ; είπέ στον Καικίλιο δείχνοντάς του τόν Βίκτωρα και τούς άλλους στρατιώτες, άκολούθησα τίς συμβουλές τής έκλαμπρότητάς σου και ζήτησα ένισχύσεις από τή Λαμβάισα.

— Και θα κάνης καλά να ζητήσης περισσότερες. Προς τό μέρος τής Μαυριτανίας παρατηρήθηκα, καθώς μου είπαν, ύποπτες κινήσεις.

Μιλούσαν με χαμηλωμένη τή φωνή, γιατί εκείνη τήν ώρα περνούσαν τήν αγορά. Διευθύνουσαν πιά προς τήν εισοδο των μεταλλείων, όταν ένας δοβλος που από λίγα λεπτά άκολουθούσε τό Θεόδωρο από μακριά, ήρθε κοντά του για να τού πη ότι

τόν περίμεναν στα δικάσθηρια. Ο προκουράτωρ είδειζε ζωηρή δυσφορία, γιατί δέν ήθελε ν' αφήσει τόν ξένο του προτού τόν κατεβάση στα βάθη των όρυχείων. Όστόσο πριν φύγη, σόσθησε στον έργοδηγό :

—Θά κατεβάσης τόν έκλαμπρότατο άρχοντα από τό πηγάδι του Παλιού Μεταλλείου. Η σκάλα θα είναι πολύ κοπιαστική για τήν ένδοξότητά του.

Και ζητώντας χίλιες φορές συγγνώμη, που δέν μπορούσε να κάνη άλλοιως, άποχαιρέτησε τόν ξένο του με φανερή στενοχώρια.

Όστόσο ο Καικίλιος είχε παρατηρήσει, από τό άριστερό μέρος του δρόμου, μία μακριά γραμμή ανθρώπων που γύρω τους έτρεχαν άλυχτώντας άγρια πελώρια μαντρόσκυλα, και από τή μία μεριά και τήν άλλη τούς φύλαγαν φρουροί έφοδιασμένοι με φραγάλια, που κάθε τόσο τά κατέβαζαν στη ράχη τους.

ΑΘΗΝΑ-ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΡΕΛΛΙΝΟΥΜΑΙ

Για τα λουλούδια, προπάντων τα κόκκινα: ανεμώνες, τουλίπες, παπαρούνες, φούξιες και τάλλα, ταναρίθμητα, που δεν ξέρω ούτε τα ονόματά τους... Άλλα οί μεγάλοι κοκκινοί κρίνοι, εκείνοι που μοιάζουν στο σχήμα με τους ασπρούς «της Παναγίας», είναι ή λατρεία μου. Υπάρχουν δυο γάστρες στην ταράτσα μας, που κάθε χρόνο την ανοίξουν, όταν ανθίζουν, μου τις φέρνουν μετά γραφεύ μου. Και για λίγες ή μέρες, έγω τή χαρά και την ευτυχία — ακόμα και μέσα στη δυστυχία και τη λύπη — να βλέπω μπροστά μου, σηκώνοντας τα μάτια από το χαρτί, από το βιβλίο, τα υπέροχα κόκκινα λουλούδια, που με μεταφέρουν στη Ζάκυνθο, στο περιβάλλον του πατρικού μου σπιτιού, και μου ξυπνούν τόσες ώρες αναμνήσεις. Στά νειάτα μου μάλιστα, οί κόκκινοι κρίνοι μ' έκαμαν να γράψω έν' έν' τα καλύτερα διηγήματά μου (Γι' αυτό άραγε τους αγαπώ τόσο ξεχωριστά;). Τις προάλλες, όταν οί δικοί μου είχαν πιά μαρκαθεί, ένας καλός κι' ευγενικός φίλος που ήξερε ίσως την αγάπη μου, για να μ' ευχαριστήση, που έγραψα λίγα λόγια για κάποιο του βιβλίο, μου έστειλε δυο μερικούς κόκκινους κρίνους, αγρορασμένους από ένα μεγάλο ανθοπωλείο. Πόσο τους χάρηκα! Τους έβγαλα από το άσπρο χαρτί που τύλιγε τα κοτσάνια τους, τους άφησα μόνο την κομψή πράσινη ετικέττα του ανθοπωλείου, που έμοιαζε κι' αυτή σαν ένα φύλλο του φυτού με... χρυσά γράμματα, τους έβαλα μέσα σ' ένα στενόμακρο ανθογυάλι πάνω στο τραπέζι μου, δίπλα μου, κοντά μου, και τους καμάρινα... Κάποτε ήρθε κι' ο γαμπρός μου (δηλαδή ένας από τους γαμπρούς μου, γιατί έχω τρεις). Τους είδε, τους θαύμασε, με ρώτησε ποιός μου τους έστειλε, του είπα.

στα μεγάλα ανθοπωλεία, κοστίζει πέντε χιλιάδες. Μελαγχόλησα. Δεν θάθελα να ξεδέψη τόσο πολλά ο καλός μου φίλος για να «μ' ευχαριστήση». Η χαρά μου ήταν πλείρια, αν είχε κόψει τους κόκκινους κρίνους απ' το περιβάλλον του, ή αν τους είχε αγοράσει για δυο-τρία μόνο χιλιάδικα. Είκοσι χιλιάδες για τα λουλούδια μου, ενώ άλλος δεν έχει να πάρη ψωμί;... Ουμήθηκα τότε — και δικαιολόγησα — αυτό που γίνεται τώρα με τις μεγάλες ακρίβειες. Πολλοί, αντί να δώσουν στον ανθοπώλη πνήγνα, εκατό, διακόσιες χιλιάδες, για ένα νεκρικό στεφάνι ή για ένα κανίστρι με λουλούδια χαράς — γάμου, αρραβώνων, ανωμαστικής γιορτής κτλ. — στέλνουν τα χρήματα σε μια έφημερίδα, να δοθούν για κάποιο φιλανθρωπικό σκοπό. Έτσι τα ξεδεύουν καλύτερα, σκοπιμώτερα, δείχνοντας και την όφειλέμενη τιμή κι' αγάπη στον πεθαμένο ή το ζωντανό τους. Οί ανθοκόμοι κι' οί ανθοπώλες παραπονιούνται. «Αν έξακολουθήση αυτό — γράφουν στις έφημερίδες — αν σε κάθε περίπτωση που θα έσταλναν λουλούδια, οί πελάτες μας θα κάνουν μια έλεη-

μοσύνη σε φτωχούς, τα μαγαζιά μας πρέπει να κλείσουν και τα περιβάλλοντά μας να ξαναγίνουν λαχανόκηποι, όπως δά έγιναν στην άρχή του πολέμου κι' είδαμε κι' επάθαμε ως να ξεριζώσουμε τις ντομάτες και να ξαναφυτέψουμε κρίνους... Δεν έχουν άδικο. Ανθοκόμοι, ανθοπώλες, ανθοδέτες, αποτελούν κι' αυτοί με τάξη εργαζομένων που πρέπει να ζήσουν. Έπειτα το λουλούδι είναι τόσο όμορφο, ώστε από περιττή πολυτέλεια, καταναλώνεται. «Ούκ έν' άρτη μόνη ζήσεται άνθρωπος...» Το μόνο τους άδικο είναι ίσως οί υπερβολικές τιμές που γυρεύουν για τα λουλούδια τους. Μπορούσαν να τα δίνουν φτηνότερα, και πάλι να κερδίζουν και να ζούν. Οί πελάτες τους τότε, που ευχαρίστως θα πλήρωναν και τα μισά για ένα στεφάνι λύπης ή για ένα κανίστρι χαράς, θα είχαν τάλλα μισά για τους φτωχούς ή και γι' άλλες ανάγκες δικές τους. Κι' έγω, όταν ένας καλός μου φίλος θα μου έσταλνε, για να χαρώ, πέντε κόκκινους κρίνους, δεν θα μελαγχολούσα με τη σκέψη πως «πέταξε» είκοσι χιλιάδες... Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΝΤΕΚΙΡΤΑ

Μυθιστόρημα ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ. — Μετάφραση ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ ΤΕΛΛΟΥ. — Διαισκουή ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ. — Εικόνας Α. ΜΠΕΝΕΤΤ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Σοβρά, Ματιφού; — Πολύ. — Λέγε. Και μη φοβάσαι να κούση κανέναν. Τό κοινό έγινε άφαντο, άφαντο! Ο γίγαντας άκάθησε σ' ένα σκαμνί και με τό δυνατό του μπράτσο τράθηξε τον ανθρωπάκο κοντά του, άπαλά, οά να φοβόταν μην τον σπάση. — Ώστε λοιπόν, τον ρώτησε, οί δουλείες μας δεν πάνε καλά; — Χμ! Έκαμε ο Πεσκάδ, μπορούσε βέβαια να πήγαιναν καλύτερα, μπορούσε όμως να πήγαιναν και χειρότερα. — Θα πω τώρα κάτι, μά... να μη θυμώσης... — Θα θυμώσω αν δεν τό πής. — Τό λέω: Μη θα γίνη ανάγκη να χωριστούμε, να μ' εγκαταλείψης; — Τι έννοεις να σ' εγκαταλείψω; Να σάφήσω μονάχο δηλαδή; — Ναι. — Και για ποιό λόγο, ήρακλή των όνειρων μου; — Γιατί μονάχος σου, είμαι βέ-

βαιος, θα τάδγαζες πέρα πιδ εύκολα. Έγώ... έγω σοβ είμαι έμπόδιο. — Είσαι ψηλός και χοντρός, Ματιφού: άπορώ όμως πως μπόρεσε να χωρήση μέσα σου, και να βγί άπ' τό στόμα σου, μια τόσο μεγάλη κουταμάρα! — Γιατί κουταμάρα; — Έγώ να σ' εγκαταλείψω, ζών της καρδιάς μου; έγω να σ' αφήσω μονάχο; Και με ποιόν θα κανες τά γυμνάσματα; — Με ποιόν; — Ναι! Ποιόν, σε ρωτώ, θα είχες για να κάνη τό επικίνδυνο πήδημα στη ράχη σου, ή τη μεγάλη τούμπα ανάμεσα στα δυό σου χέρια; — Έχεις δικιο, ψιθύρισε ο Ματιφού, που τά είχε χάσει: αυτό δεν τό συλλογίσθηκα... — Σιώπαίνε λοιπόν και μη σέπτεσαι παρά πως θα κερδίσης τό βραδυό σου δείπνο. — Δεν πεινάω! — Κακά τά φέμματα, Ματιφού! Πεινάς και πρέπει να πεινάς. Δηλαδή πρέπει να τρώς για να χοντραίνης. Κι' όσο πιδ πολύ χοντραί-

νεις, τόσο πιδ «φαινόμενος» θα γίνεσαι. Απαντήτας, έγω πρέπει να μαι και να μένω λεπτός. Αυτό είναι και μέσα τό «φαινόμενό» μου, ή ίκανότης μου, ή άξια μου. Κατάλαβες; — Ώστε ού δεν πρέπει να τρώς; — Λίγο, πολύ λίγο, σαν τό πουλάκι. Και καθόλου να μην τρώω δεν με νοιάζει. Φτάνει να τρώς καλά έσθ, ήρακλή των όνειρων μου και ζών της καρδιάς μου!

ΙΑ' Η καθέλευση.

Τήν υπερφυσική δύναμη του Ματιφού πολλά χαρακτηριστικά επεισόδια μπορούσαν να μαρτυρήσουν. Θα περιορισθώ σε δύο. Ένα βράδυ, στη Νίμη, σ' ένα ξύλινο τσίρκο, έν' από τά χοντρά πάτερα, που υποστήριζαν τη σκεπή, όποχώρησε. Τό τρίξιμο πρόκάλισε τον πανικό άνάμεσα στους θεατές, που κινδύνευαν να πλακωθούν αν έπεφτε ή σκεπή, ή να συντρίφθουν μεταξύ τους αν έκαναν να βγουν άπ' τους στενούς διαδρόμους. Άλλά ο Ματιφού ήταν εκεί. Μ' ένα πήδημα έφτασε τό πάτερο, που είχε κιάλας γείρει, και καθώς λύγιζε ή σκεπή, την υποστήριξε με τους ρωμαλέους του ώμους στην ώρα χρειάστηκε για ν' άδειάση τό τσίρκο. Έπειτα, μ' έν' άλλο πήδημα, πετάχτηκε έξω κι' αυτός, τη στιγμή ακριβώς που ή σκεπή σωριαζόταν από πίσω του. Μια ήμέρα, στους κάμπους της Καμάργκας, ένας άγριος ταύρος ξέφυγε άπ' τη μάντρα που τον είχαν κλεισμένο, κι' άρχισε να τρέχη με μανία, τσαλαπατώντας και κρατιέζοντας, τι τύχαινε μπροστά του. Τά θύματά του ήταν πολλά και θάταν ακόμα περισσότερα, αν δεν τύχαινε και ο Ματιφού. Ο άθλητής βρήκε πρός τον ταύρο, στάθηκε με σταθερό, ακλόνητο πόδι να τον περιμένη, και τη στιγμή που τό ξεφρενισμένο ζώο χυμόσε πάνω του με κατεβαμένο κεφάλι, τό άρπαξε από τά κέρατα, τό αναποτόγυρισε, τό σήκωσε και τό κράτησε στον αέρα, ως που δαμάσθησε κι' έγινε ακίνδυνο. Τέτοια περιστατικά, με ήρωα τον υπεράνθρωπο σε σωματική ρώμη Ματιφού, διηγούνταν πολλά. Άλλα τόσα κυκλοφορούσαν για την υπερφυσική εδκαμψία του μικρούσωμου, του αδύνατου Πεσκάδ. Άλλά τί ή-

φελούσε; Κανέναν δεν αποφάσιζε, εκείνο τό άπόγεμα, να μη στην παράγκα του. Έτσι τό δείπνο — έστω και μόνο για έναν — δεν φαινόταν ακόμα στον όρίζοντα. — Έχει όμύχη! Έλγε και ξανάλεγε ο Πεσκάδ. Του κάκου, για να τη διαλύση, ο άνοιχτόκαρδος κι' εθθιμος άνθρωπάκος ξαναρχίζε κάθε τόσο τις δη-

«Από δυό μήνες τώρα έδιναν παραστάσεις στη Ραγούζα...» (Σελ. 134, στ. β').

μηγορίες του, τις γκριμάτσες του, τάστεία του πιδ τό συνόδευε ο άθλητής με δυνατός χτύπους της γκρανκάσας. Στέκονταν μερικά άπ' έξω, έβλεπαν, άκουγαν, γελοούσαν, μά κανέναν δεν ήθελε να μη, ν' άπολαύση τά πράγματα και τά θαύματα που όποσόταν ο Πεσκάδ για ένα και μόνο κρότισσο, κι' αυτό πληρωτέο κατά την έξοδο! Κάποια στιγμή ωστόσο, πέντ' έξη Δαλματοί, ρωμαλέοι βουνήσιοι, στάθηκαν μπροστά στο Ματιφού και τον περιεργάζονταν σαν είδικοί, έμπειρογνώμονες. Ο Πεσκάδ έκρινε πως ήταν μια εύκαιρία για να έπωφεληθή.

— Όρίστε, κύριοι, τους είπα. Ποιός από σας θα ήθελε να παλαίσω με τον διάσημο Ματιφού; Και να νικήθη, τιμή του θα είναι. Αν τυχόν όμως τον νικήση, ή τιμή του θα είναι βέβαια μεγαλύτερη, και θα πάρη γι' άμοιβή κι' ένα μαγικό μπαμπακερό! Θέλετε; Όρίστε, κύριοι, να μετρηθήτε με τον Ματιφού! Α, μπά! κανέναν δεν ήθελε να ριφκοκινδυνεύση την ύπόληψη που είχε οά γερό παλληκάρι. Κι' ο Πεσκάδ γύρισε τό φύλλο. — Τότε, φώναξε, έγω, έγω ο μικρός θα παλαίσω μαζί του! Ο Δαυίδ με τον Γολιάθ! Όρίστε, κύριοι, να ιδήτε με τά μάτια σας πως ή τέχνη και ή εύλογισία νικάει τη δύναμη! Ο Ματιφού, κι' ο Πεσκάδ στα χέρια! Οί άδύμοι της Προβηγίας! Ναι, είμαστε δίδυμοι, όχι όμως και συνομήλικοι, ούτε από την ίδια μάνα... Βλέπετε, αλήθεια, πόσο μοιάζουμε οί δυό μας... προπάντων έγω... Οί βουνήσιοι τώρα γελοούσαν. Μόνο ένας νέος, που είχε σταθή μαζί τους εκεί άπ' έξω, άκουθη σοβαρός: τά συνειθισμένα αυτά άστεία. Θάταν είκοσιδυό τό πολύ χρονών, κι' είχε ανάστημα λίγο πιδ ψηλό άπ' τό μέτριο. Τά όραια του χαρακτηριστικά, κουρασμένα κάπως από εργασία, κι' ή φυσιογνωμία του με μια σοβαρή, άδυστηρή σχεδόν έκφραση, έδειχναν σκεπτική φύση που είχε ίσως μορφωθεί στο σχολείο του πόνου. Τά μεγάλα του μαύρα μάτια, και τό στόμα του που δεν φαινόταν συνειθισμένο να γελά, μά διαγραφόταν με καθαρές γραμμές κάτω από ένα λεπτό μουστάκι, μαρτυρούσαν την οδύγητική του καταγωγή και τό μαγυέτικο αίμα του. Αν κανέναν είχε γνωρίσει ποτέ τον άμοιρο εκείνον Στέφανο Μπάθουο κι' έβλεπε σήμερα αυτόν τό νέο, δεν μπορούσε παρά να τον θυμηθή... Ήταν ντυμένος άπλά, με μοντέρνο κοστούμι, όχι όμως και της τελευταίας μόδας, σαν εκείνα που φορούν οί έλαφροί κι' επιπόλαιοι κομφεούμενοι. Άκούγοντας τις παρλάτες του Πεσκάδ, που πήγαιναν χαμένες, κοίταζε τον φτωχό άκροδάτη με συμπάθεια σαν άνθρωπος που έχει υποφέρει στη ζωή του κι' ο ίδιος και δεν μπορεί να μένη άδιάφορος στη δυστυχία του άλλου. Κι' αποφάσισε να μη στοθεαράκι των δυό Γάλλων μόνο και μόνο για να τους κάμη, μ' εύσχημο τρόπο, μια έλεημοσύνη.

(Ακολουθεί)

Προσοχή! Για τελευταία φορά!

ΠΩΣ θα περάσετε πιά εύκολα ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΣΑΣ, είτε στην πόλη θα μείνετε, είτε σ' έξοχη θά πάτε; Ο τρόπος είναι γνωστός: Θά προμηθευθήτε δούλες περισσότερους μοσχοτόμους

ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Κάθε Τόμος «Διαπλάσεως» είναι διλόκληρη μορφωτική, διδασκτική και διασκεδαστική Βιβλιοθήκη. Και για να την αποκτήσετε πιά εύκολα για το καλοκαίρι σας, έναν Τόμο Β' Περιόδου, από σήμερα ως τις 30 Ιουλίου, θά τον πληρώνετε, όχι πιά 8,000 δρ., αλλά μόνον 6,000. Κι' ακόμα μεγαλύτερη έκπτωση: όσοι θά παίρνετε δυό Τόμους μαζί, θά τους πληρώνετε δρ. 5,500 τον ένα κι' όσοι θά παίρνετε μαζί τρεις Τόμους κι' απάνω — δούλες θέλετε — θά τους πληρώνετε μόνον δρ. 5,000 τον ένα. Αλλά μην τ' ξεχνάτε: η έκπτωση αυτή θά σάς γίνεταί μόνο ΩΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΙΟΥΛΙΟΥ. Κατόπι κάθε Τόμος θά στοιχίξή 10,000 δρ., τ' λιγότερο, δηλαδή δυο περίπου και μιά έτησί' συνδρομή. Ώστε επωφεληθήτε.

ΣΗΜ.— Η προσωρινή αυτή έκπτωση είναι αποκλειστικά και μόνο για συνδρομητές σας, ως την ημέρα της παραγγελίας τους, θά έχουν πληρώσει τουλάχιστο την Α' και τη Β' Τριμηνία του 1943.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Οι νέοι ήρ'ον: Δέν δημοσιεύεται 'Αγγελία μεγαλύτερα των 15 σελων, και μόνον μία' του καθενός εις κάθε φύλλον. Τιμολόγιον: Έως δέκα τ'ο πολύ λέξεις με απλά στοιχεία, δρ. 500. Πέραν των δέκα λέξεων, 50 δρ. ή λέξεις με απλά, 80 δρ. με παζά και 160 δρ. με κεφαλαία. Ο χωριστός στίχος δρ. 200.

[ΜΓ-449]

Στό Γεώργιο Πομόνη και στους συναργάτες του, συγχαρητήρια για την εθελοντική τους προσπάθεια για τ'ο γιορτασμό των 65 χρόνων της «Διαπλάσεως».

Τ'ο «ΛΑΜΠΟΝΤ' ΑΣΤΕΡΙΑ»

[ΜΓ-450]

Στό «Λογόν της Ελλάδας» 1001 σ'υχές για τ'ο γιορτή της.

ΜΑΝΟΣ ΚΟΚΚΙΝΗ ΚΑΜΕΛΙΑ ΣΥΛΛΑΞ

[ΜΓ-451]

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ! Βλαρνεύμενος εις τ'ην κίνησιν της Διαπλάσεως, αρχίζω τ'ην επικίνδυνον δράσιν μου κρυμμένος πίσω από τ'α κούνα σκατάκια του βασιλείου μου.

Κυρίαρχος του Σκότους

[ΜΓ-452]

Εισερχόμενος εις τ'ον Διαπλάσεο, χαίρειθ' ο δούλες-ες.

Τραχαυρενόςτουλος

[ΜΓ-453]

Αγαπητοί και φίλικοι, τ'ο «Αλμπουρα» εσχάτως πνεύμα θεώρησε καλόν πολύ να [μ'ας χάρισον με τ'ον απώτερον σκοπό... αν [τ'ον ζήτατε, να τας: ε' άρατο του ψευδώνυμο να δι- [μολογήσασθε. Να καταδείξω δηλαδή ποδοδασ [τ'ο καίμενο πώς είναι εύλο, κούτσουρο, άλ- [λά πελακηνόμο! Μυστήριος

[ΜΓ-454]

Τ'ον ελεύθερον χαριστικόν της Τρελλής Μπαλαρίνας της τ'ον ανταποδίδω.

ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

[ΜΓ-454]

Τ'ον ελεύθερον χαριστικόν της Τρελλής Μπαλαρίνας της τ'ον ανταποδίδω.

ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

[ΜΓ-455]

Αισιόδοξη, ή χαρά είναι άμυθαία.

Μενεξεδένια Δύση

[ΜΓ-456]

Χρυσούνη (Μ. Μ.) Κορίτσι, Κιούμορ (γράμα) εστειλα τ'α λάβατά;

Κίρκη, παιδί μου,

διατί μ' άγκατ'εψες;

Ξερουέφυλη

[ΜΓ-457]

5 Φαντάσματα, ΠΡΟΣΟΧΗ! Γνωρίζετε ασφαλώς ότι... τ'α πολλά λόγια είναι φτώχεια, τ'ο δ'ε λακωνίζω εστί φιλοσοφείν! Τι σοφοί οι Ένδοξοί ήμ'ων πρόγονοι!

ΜΙΚΡΟΣ (άλλά δημοκράτορας) ΓΕΩΡΓΙΟΝΟΣ

[ΜΓ-458]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ» Ματά τ'ο Φιλολογικό Μνημόσυνο του ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ ακολουθήσαν, μιά κάθε βδομάδα, οι έμυλίες:

1. Υπερίων: «Ο Παλαμάς, ποιητής Βήρωπικτος».
2. Ίσσαν: «Η Έλληνικήτητα του Παλαμά».
3. Έθνικόν: «Ιδεώδες: ε'Ο Λυριμός του Παλαμά».
4. Δευκή Καμέλια: «Η Φύση στο έργο του Παλαμά».
5. Ροζελάντια: «Η Μορφή στο έργο του Παλαμά».

Απαγγελίες απ' τ'η Φήμισσα Αντρούσα, Διαβάτη, Ίσπερίωνα.

Όσοις παραδρέθηκαν, και ξεχωριστά τ'ην κ. Αθηνά Βλάχου, δ. Γεωργία Τερσούλη, κ. Μαρία Πλακοκεφάλου, κ. Τέλλο Άγρα, κ. Γ. Κ. Κατομπάλη, θερμά εθαριστοίμα.

Ο «Κύκλος Ομιλιών» θά κλείσθ με έμυλία του κ. Τέλλου Άγρα.

[ΜΓ-459]

Ευθυμολογία: «Εστίλα... Ιπποτικώς άμείσως Ύμν'ετρα άπάντησις—στοική?;— Χρυσούνη: Σάν παράσους χρόνια...! ΕΑΝΘΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ (Εθελον μων Νιάτων) Γ. Γ. Εθχαριστ'ο δούλες-ες εστί εορτοσυχές.

[ΜΓ-460]

Διαπλάσεο! Τράμπετα τ'ην σιδηράν πυγμήν μου, ή άποία θά κατασυντρίψη πολλά Διαπλάσεο-ες, όπως τ'ην Βανθήν Πυργόδεσποιναν (Βιμπόγλου Κίτσα).

Πυγμάχος

[ΜΓ-461]

Αποτελέσματα Διαγωνισμού [ΜΒ'-27] Ταινίας

(Απαντήσεις — ταινίας 84) Εραξέσονται κατά σειρά: Νηρέας (στοιχεία ταινίας 86) Νύβη (58 στοιχεία) Αίεν Άριστέσθιν και Άλκης Μόρας (άπό 52) Δουδοβίμος (50 στοιχεία) Ακολουθούν: Πληγωμένος Άστ'ός, Ένθαρμος Πατριώτης (49), Λόμπρος Κατομήνης, Ταυρομάχος (47) και... τελευταία τ'ο Σκυριανόπουλο (19), (Ιούλιος 1943)

Για τ'ο Σκυριανόπουλο ε αντιπρόσωπος Νηρέας

[ΜΒ-462]

Κίρκη, Νηρέα, Νίτσο Ζηριώτη, χρόνια πολλά! Βιολέττα, Ροζελάντια, Αίεν Άριστέσθιν

[ΜΓ-463]

Αποκαλύπτω: Δούκισσα των Ίπποτων Σοφία Μανολοπούλου. Σε γνωρίζω, δέν πηγαίνεις στην Χίλλ; Ίουδήθ

[ΜΓ-464]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΥΡΟΣ» Σύνθεση β' εξαμήνου 1943 Πρόεδρος: Αλμπάτρος Γραμματέας: Απικωτάκι Ταμίας: Μή Ρωτάς

ΤΜΗΜΑΤΑ

Φιλολογικό: Νεοέλληνας Θεατρικό: Μασκοφόρος Μουσικό: Γαλαξίας Ζωγραφική: Ζαχαρούστρας Μορφωτικό: Ρουμπίνης Ψυχαγωγίας: Χρυσή Φλόγα

ΜΕΛΗ

Αλάντας, Γοργίλις, Θέμις, Πυθία, Διούθονοις: Τίτος Πατρίκιος, Μάρνη 48, Αθήνα. Τηλέφωνο: 55.333.

[ΜΓ-465]

Γλωσσικοπάνα, περιμένω τ'α πρωτοβόχια για να ξαναπάρω γράμμα σου.

Φαράθ

[ΜΓ-466]

Διαπλάσεο-ες, ανταλλάσσω τετραδιάκια, άλληλογραφά. Απικωτάκι άμείσως. Διούθονοις Ίουλι Κουρετάκη, Δασκαρίδου, 124-Καλλιθέα

ΔΕΣΧΗΜΟΠΑΠΟ

[ΜΓ-467]

ΤΡΕΛΛΗ ΜΠΑΔΑΡΙΝΑ, ΔΙΔΩ, ΠΕΡΑΣΤΙΚΑ ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

[ΜΓ-468]

Τί να σάς πώ, μπρά παιδία, κάθε άνθρωπο με καρδιά — τ'ο πήρατε χαμπάρι; — κάθε άνθρωπο μ' αίσθημα τούρχειται να κρησάη απ' ετου θαλασσοπούλα λογής-λογής λουλούδια κι' άλλα βοξασταρούδια παράτησαν τ'ην κούνα τους σηκώσαν τις μύτες και κώνουν τ'ους μαγαίτες! Πληγή μ'ας ήγιναν σωστή — πρέπει καθείς να τ'άνυθισθ χωρίς μαλαμορδέες — γράφοντας εθ'ους κατοαρές και σ'άχλας και αηδίες. Γι' αυτό λοιπόν, αδέρφια μου, με ζήση και με βίαση προτείνω ε καθένας μ'ας άπάντα τους να πιάσθ κατόπι δ'ε στο Φάληρο μαζί μας να τ'ους πάρωμε κι' έτσι με πέτρα στο λαίμα βάθει να τ'ους φουντάρωμε!

Μυστήριος

[ΜΓ-469]

Όλος και ε 2ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ 20ου ΑΙΩΝΟΣ. Για τ'ην έκδοση του περιοδικού μας, επ'εκυρήξαμε διαγωνισμό:

- 1) διηγήματος
- 2) στοιχήματος

Με συμμετοχή 500 άρχ. τ'ο έργον. Προθεσμία διαρκείας. Βραβεία: τρία εε κάθε διαγωνισμό, κατόπι δημοφιλ'εριστάτος, και τρία εε κάθε δημοφ'ησιμα. Α' βραβείον: 15.000!!!